

Dnešní den zveme nedělí díkůvzdání: a vzdáváme díky za to, že jsme; za to, co jsme dostali na startu jako výbavu; za to, co dostáváme cestou, aby se nám žilo líp; a za to, že máme před sebou cíl, do něhož stojí za to běžet. A že na téhle cestě nebudeme sami.

Lk 14,14-24 Blaze tobě, neboť nemají, čím ti odplatit; ale bude ti odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“ Když to uslyšel jeden z hostí, řekl mu: „Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v království Božím.“ Ježíš mu řekl: „Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí. Když měla hostina začít, poslal svého služebníka, aby řekl pozvaným: ‚Pojďte, vše už je připraveno.‘ A začali se jeden jako druhý vymlouvat. První mu řekl: ‚Koupil jsem pole a musím se jít na ně podívat. Prosím tě, přijmi mou omluvu.‘ Druhý řekl: ‚Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet. Prosím tě, přijmi mou omluvu!‘ Další řekl: ‚Oženil jsem se, a proto nemohu přijít.‘ Služebník se vrátil a oznámil to svému pánu. Tu se pán domu rozhněval a řekl svému služebníku: ‚Vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.‘ A služebník řekl: ‚Pane, stalo se, jak jsi rozkázal a ještě je místo.‘ Pán řekl služebníkov: ‚Vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinut je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil. Neboť vám pravím: Nikdo z těch mužů, kteří byli pozváni, neokusí mé večeře.‘“

Žd 1,1-2 Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky.

„Blaze tomu, kdo bude jíst chléb v Božím království,“ řekl kdosi Ježíšovi a právě o tom – o Božím království – vzápětí byla řeč. O hostiteli, který chystal velikou večeři a pozval na ni mnoho lidí.

Pojďme se na to podívat ne z hostitelovy perspektivy, ale z té druhé strany. Do našeho města přišel posel se vzkazem, který nám posílá Bůh. S pozvánkou. Není to pozvánka k přijímacímu pohovoru (abychom se

obávali, jestli nás tam vezmou), není to ani předvolání k převzetí vysvědčení (to aby se jeden bál, co všechno na mě vědí). Je to pozvánka na velikou večeři. Do Boží blízkosti.

Je to pozvání, aby v mém životě kraloval Bůh. Když se řekne Boží kralování, lidi si pod tím dovedou představovat ledacos, ale na tomto místě o něm Ježíš mluví jako o hostině. Dokonce jako o hostině uspořádané a prostřené zrovna pro vás.

A co že tak najednou? Ono to není najednou: v jednom dopisu, který je v Bibli, se praví, že Bůh mluvil mnohokrát a s mnoha reprízami už k našim předkům a nakonec k nám promluvil prostřednictvím svého syna. Proroci opakovaně vyřizovali Boží vůli a pak jednou Ježíš řekl, že se naplnil čas a Boží království se přiblížilo.

Co je Boží vůle, vyřizovali proroci na mnoho způsobů. Znělo to někdy jako útěcha či posila, jindy jako vážné varování – to podle toho, ke komu mluvili a v jaké situaci. Některé vzkazy si lidi pamatovali a rádi si je připomínali, za jiné však chtěli těm prorokům namlátit: to proto, že když nám do života vstupuje Boží kralování, kouká z toho úkol starat se o zranitelné a odstrčené (s nimiž je někdy těžké pořízení) a postavit se proti agresivním silákům (kteří řvou, že jsou v právu). Chceš-li udělat pro lidi něco dobrého, udělej to pro ty, kdo nemají, jak by ti to odplatili, a blaze tobě, řekl Ježíš a pokračoval tím podobenstvím o pozvání do Boží blízkosti.

Opakuju: není to pozvání ke kontrole, nakolik jsme splnili, co jsme měli, a čeho jsme vlastně schopni. Je to pozvání na báječněj bál, kde je hostitelem Bůh.

„Napřed služba, potom družba,“ slýchal jsem už jako dítě a uznávám, že něco na tom je. Ale má to i své meze. Když dostanu pozvání, že jsem pro samotného Boha vzácný host, je to přednější než co jiného. O tom je to vyprávění: pozvánku jsem dostal, je mi to sympatické, ani bych ji nečekal, ale víte, jak to chodí: není čas, práce je nad hlavu a večer je člověk rád, že ten den nějak přežil.

Nemůžu, nestíhám – cosi takového vyslechl služebník a vyřídil to svému pánovi. Nutno uznat, že ty omluvy měly docela pádné důvody a nikdo je nezpochybňuje. Když nestíhám, tak nestíhám a musím dělat něco, co za mě nikdo neudělá, takže sorry, nezám.

Na jednu úroveň se v tom rozhovoru dostaly dvě různé roviny lidského žití. Bůh povídá: „Mám tě rád,“ a já na to, že to je fajn, ale fakt na to teď nemám sílu a čas. Úplně se ty věty míjejí, vždyť Boží láska přece není překážka ani brzda: Boží kralování znamená spíš otázku, co dělám a pro koho, a nabízí doprovod.

V tom Ježíšově obrazném příběhu si ti pozvaní nedali říct, a tak jim hostitel nepřímou vzkázal: nejste jediní, o koho stojím. Prý se rozhněval, jako se jeden rozhněvá, když někde narazí na zabeďněnost, s níž není k hnutí. Poslal tedy služebníka pro nové hosty – a nezapomeň přibrat ty, na koho se nikdy nedostane. Stalo se a ještě je v hodovní síni místo. Tak zajdi za těmi, kdo se bojí či ostýchají přijít, a přemluv je, ať jdou. Ti, co byli zváni původně, mají smůlu.

Nepřišli, neochutnají, jejich věc. To není rozsudek, je to jejich volba. Ale neříká se tu, že jsou před nimi už definitivně přibouchnuté dveře. I kdybyste je sami přibouchli, Boží milost je umí otevřít. Když to čtu jako ten host, kterého má Bůh rád, jenže teď na to nemám čas, slyším z toho vyprávění hlavně to, že jsme zváni k něčemu, co chcete zažívat. Ne že večer budu rád, že jsem ten den nějak přežil – ale že večer budu rád, že jsem tenhle den vůbec dostal. Svůj život že jsem vůbec dostal. Až budeš chtít něco udělat pro lidi, přiber k tomu i ty, z koho nic nebudeš mít: přizvi uštvané, upracované, lidi vnitřně vyhořelé, zklamané, opuštěné, pronásledované, vyhnané, pohrdané – asi ti to nikdy nevrátí, ale blaze tobě při vzkříšení spravedlivých.

Důležitý je i hostitelův vzkaz, že nejsme jediní, o koho stojí. Hodovní síň se naplní jinými a bude tudíž asi vypadat jinak, než jsme si představovali nebo zvykli. Ale když nepřijmu pozvání, nemám co kádrovat ty, kdo ho přijali a kdo mě nahradili.

Dalo by se to podobenství domýšlet dál všelijak, ale pro dnešek se zastavme u toho, že mnohokrát a s mnoha reprízami vzkazoval Bůh, co by nám lidem přál, a to jeho přání se nám přiblížilo jako pozvání.

požehnání

Ať se děje, co děje, ze všeho nejvíc hledejte pro život Boží kralování a spravedlnost. Protože opravdu šťastní - blahoslavení - jsou ti, kdo žijí tam, kde vládne Bůh a kde se žije podle Boží vůle. Ne že by nemohla přijít vichřice - ale nezbourá jim jejich životní dům.

Ať vám milost dělá život krásným a bohatým před Boží tváří,
láska ať vás provází a hřeje a ať vás brání před chladem a mrazem lidské zloby
a Boží pravda ať vám nadějí svítí na cestu, když se moci chopí tma.
Amen.